

Nei, det tror jeg ikke gaar. Altsaa det var givet; Loven er gaaet ud med disse Forudsætninger; i den Henseende kan der ikke rystes ved Sagen, og Lovens Ord i Væ. Og saa det store Mindretal, der stemte derimod, har agtet dens Konsekventer. Nu er der frembragt blandt mange Ting ogsaa den Paaftand fra den ærede nuværende Kultusminister (Worsaae) og fra den ærede forhenværende Kultusminister (Hall), at, hvis den Førstnævnte skulde have foreslaaet Indfaldelsen af en ekstraordinær Rigsdag eller den Sidstnævnte ifjor Vinter have foreslaet Forslag til Dækning af eventuelle eller stedfundne Overskridelser, maatte Arbeidet have været standset. Jeg forstaar ikke denne Paaftand, som de ærede Herrer fremstille med en saadan Driftighed. Der er ikke det allermindste Begrundet dert. De ærede Herrer turde tage paa deres personlige Røppe at fortsætte Arbeidet uden nogensomhelst Billigelse, og saa tro de, at for det Tilfælde, at de vare komne her ind ad Døren med et Papir i Haanden, maatte Arbeidet strax have været standset. Naar Arbeidet kunde fortsættes i Maaneden efter 1ste Januari, og Summer kunde gives ud, uden at man havde nogen Bevilling, saa skulde Arbeidet ikke kunne have været gaaende i 8—14 Dage, medens vi forhandlede om Bevillingen! Det forstaar jeg ikke. Nei, det kan ikke være Andet end en Udsflugt, en Skingrund, fremført, for at det skal lade, som om der vilde være sket en stor Ulykke, hvis man ikke havde faaet Lov til at gaa den Vej, som det ærede Medlem (Hall) selv har erkjendt for i alt Fald at være formelt foreløbig ulovlig. Altsaa, vi maa komme fra dette om at standse Arbeidet, vi maa erkjende, at det ærede Medlem, som utvivlsomt længe før den 1ste Januari maatte have, om ikke fuldstændig Klarhed over, saa dog aldeles bestemt Visshed for, at der vilde ske ikke ubetydelige Overskridelser, — thi ellers kan det umuligt fortaas, hvorledes Forretningen overhovedet skulde kunne være drevet — vi maa erkjende, at det ærede Medlem maatte kunne være kommen til Rigsdagen med sit Forslag, med selve dette Uklare, og udtalt sig paa den Maade, hvorpaa det stod for ham, og forlangt en Tillidsforklaring i Retning af at maatte overskride Lovens Bestemmelser og Bevillingen paa Finantsloven, uden at dette kunde have givet ham den fjerneste Anledning til at standse Arbeidet, at vi havde forhandlet derom; i ekstraordinære Møder kunde det jo være sket i 2—3 Dage eller i alt Fald i 2—3 Uger. Der var jo et mindre Ansvar ved at fortsætte Arbeidet, efterat man havde gjort vedkommende Bevillingsmyndighed til Part med i, at Sagen ikke blev trukken ud, end ved at tage det paa sin egen Røppe. Men nu vilde jeg ønske, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) vilde komme mig til Hjælp; thi nu kan jeg ikke begribe, af hvilken Grund man ikke er gaaet denne simple Vej, som Grundloven ganske naturligt foreskriver, dersom det

ikke er af politiske Hensyn. Det maa det ærede Medlem for Aarhus formodentlig have noget nærmere Kjendskab til. Jeg vil indrømme, at naar den ærede forhenværende Minister engang var gaaet med til Noget, som man maa forundre sig over, at han var gaaet med til, naar han var kommen i en saa ukonstitutionel Stilling som Minister, som han kom ved Folkethingets Mistillidsadresse, naar han efter dernæst i Julen forrige Aar at have deltaget i den allerunderdanigste Forestilling fandt sig i at voblive at være Medlem af Regjeringen, kunde han krympe sig ved i de samme Dage, da den politiske Stilling ikke var videre heldig — thi man siger, hvad man vil om sin Egegyldighed for Folkethingets Hiertal, saa spoler man dog ved visse Leiligheder det lidet bekvemme i dette Forhold — kunde han, siger jeg, krympe sig ved at komme med et Forslag, som han vist havde en Følelse af, at han ikke paa Grund af Mangel paa personlig Tillid, som han yttrede, men af Mangel paa politisk Tillid, ikke vilde have faaet bevilget, og som han dog maatte have stillet som et Portefeuillespørgsmaal for sit Vedkommende. Skulde han have gjort det, vilde der egentlig have været lidet Mening i, at han lod sig bevæge til at blive i Kabinettet; men at der var en vis Konsekvents i denne Fremgangsmaade fra hans Standpunkt, beviser ikke, at der nu er nogen Mening i fra vort Standpunkt at offre et Par Hundreatusind Rd. af saadanne Hensyn. Den ærede nuværende Kultusminister antydede, at man kunde ikke indfalde Rigsdagen, fordi Kongen var reist til Island. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; thi jeg tror nok, han vil erkjende, at denne Grund har intetsteds hjemme. Der er altid en Regent heri Landet; det har Grundloven sørget for. Hvad hans Uttring om Arbejds Standsning angaar, da har jeg allerede talt derom. Jeg kommer da til et Udtryk af den ærede Minister om et Tab af 300,000 Rd., som vilde være opstaaet, hvis han ikke havde frelst os derfra. Det er overordentlig behageligt for en Minister at kunne være tilfreds med sig selv; jeg kan forstaa, at det letter noget den vanskelige Stilling, som de Herrer Ministre mangen Gang maa indtage. (Vilje: Det kan man tale om af Erfaring!). Ja, jeg kan ikke negte, at jeg ofte ser paa det ærede Medlem med stor Fornøjelse; det ærede Medlem befinder sig meget vel, og det har altid glædet mig. Jeg er derfor kjed af — det ærede Medlem (Vilje) maa tillade, at jeg igjen henvender mig til Ministeren — at jeg maa berøve den ærede Minister den Grund, han i dette Tilfælde har til at være tilfreds, 300,000 Rd. tabt ved at standse Theatret! Kun en iblandt Theaterspersonalet er gaaet ind paa saarige Kontrakter, og de Enkelte, der ere kongelig ansatte, havde vi maattet give Ventepenge. Det vilde foreløbig have været Tabet, og det vilde have svaret til, da de reglementerede Lønninger vare 60,000 Rd. og